

Arrest

nr. 321 118 van 3 februari 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juli 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. LOOBUYCK.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 8 juni 2023 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 9 juni 2023.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 25 augustus 2023 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 8 maart 2024.

1.3. Op 23 juli 2024 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, werd op 25 juli 2024 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A.(...) R.(...) J.(...) S.(...), verklaarde over de Colombiaanse nationaliteit te beschikken en een christen te zijn. U bent geboren op (...) 1985 in Bogota, de hoofdstad van Colombia. Uw eerste adres in Colombia was (...) in de wijk Porfia van de stad Villavicencio in het departement Meta.

U bent tot de vijfde klas naar school gegaan. Vervolgens heeft u de zesde en zevende klas in avondschool gedaan. U heeft geen diploma behaald. In uw kindertijd werkte u als straatventer. Dit zette u verder in Venezuela, waar u van 2000 tot 2004 heeft gewoond.

Vervolgens keerde u terug naar Colombia en verbleef u in een kraakpand op (...) in de wijk Porfia in de stad Villavicencio. U woonde hier ongeveer zeven jaar samen met uw dochter K.(...) J.(...) J.(...) C.(...) en uw ex-partner M.(...) D.(...) C.(...) S.(...). U werkte in de bouwsector gedurende 14 of 15 jaar.

In 2019 belaagde de nationale politie een jongen in een rolstoel in uw wijk, waarna u de politie tot halt probeerde te roepen. Ze spoten pepperspray naar u en uw dochtertje. Enkele dagen later keerden de agenten terug naar uw wijk en begonnen opnieuw dezelfde persoon te belagen. U nam uw telefoon om hen te filmen. Een agent benaderde u, waarna u uw gsm doorgaf aan uw partner. de agent sloeg u in uw buik met een knuppel. Twee extra agenten moeiden zich in het gevecht, waarna u met een gummiknuppel op uw hand werd geslagen en u een vuistslag in uw gezicht kreeg. Ook uw partner werd hardhandig aangepakt, waarna zij drie maanden met krukken rondliep. Eén van de agenten bedreigde u met de dood en loste een gewerschot naast uw voet.

U diende een klacht in, maar gezien het problemen met de politie zelf betroffen, werd er weinig gevolg aan gegeven. U en uw echtgenote gingen evenwel naar de wetsdokter om de verwondingen te laten vastleggen. U ging aldus op zoek naar bijstand via andere kanalen, bijvoorbeeld bij de 'procuraduría general de la nación', alsook in Bogota bij een gemeenteraadslid. Omwille van uw problemen met de politie verliet u Villavicencio en verhuisde u gedurende één jaar naar Bogota in (...) in de wijk Alcala. U werkte er voor een aardgasbedrijf. Ten tijde van uw verblijf in Bogota ontving u een bericht via Messenger dat uw zaak onontvankelijk was verklaard. U gaf uw moeder een volmacht om uw zaak op te volgen. De bevindingen van de wetsdokter bleken te zijn verdwenen.

Vervolgens keerde u terug naar Villavicencio, wederom naar de wijk Porfia. Gezien de schaarste op de arbeidsmarkt, richtte u vervolgens een opslagplaats op waar u te recyclen materiaal aangekocht en vervolgens als gerecycleerd materiaal doorverkocht. Dit deed u tot vier of vijf maanden voor uw vertrek uit Colombia.

In 2021 werd de zoon van uw neef genaamd Ja.(...) vermoord door een gewapende groepering die strijd voerde om de drugshandel van de wijk in handen te krijgen. Na zijn dood ontving u berichten op Messenger dat u en uw dochter eveneens vermoord zouden worden. U besteedde hier aanvankelijk niet veel aandacht aan, maar stuurde deze berichten wel door naar de moeder van uw neefje Ja.(...) zodat zij deze stukken kon aanbrengen bij de rechtbank.

Ook in 2022 ontving u gelijkaardige berichten via Messenger. U sloeg er wederom weinig acht op. Intussen had u uw grond te koop gezet. Op 3 maart 2023 ontving u een WhatsApp-bericht waarin stond dat u uw mond niet kon houden, dat u een verrader was en dat u wist wat u te wachten stond. U verbleef de daaropvolgende nacht bij uw zus omdat u uw grond de volgende dag diende op te leveren na de verkoop. Rond middernacht werd u gebeld dat er schoten waren gelost op uw woning. U ging samen met uw zus naar uw grond waarna de politie uw woning doorzocht. Zij concludeerden dat er twee schoten waren gelost: één kogel had het hoofdeinde van het bed doorboord en de tweede kogel had de kast doorboord.

Nadat uw huis was beschoten, huurde u twee tot drie maanden lang een appartement, eveneens in de wijk Porfia. De dag na de beschieting ontving u berichten via WhatsApp van de 'Autodefensas Gaitanistas de Colombia' (Gaitanistische Zelfverdedigingskrachten of AGC). Zij persten u af: u diende 40.000.000 Colombiaanse peso te betalen opdat zij u en uw gezin niet zouden vermoorden. U legde een klacht neer bij het Openbaar Ministerie, bij Personería, bij Procuraduria en bij Defensoria. U ontving bericht dat uw zaak werd doorverwezen naar de nationale politie. De politie nam vijf maal contact met u met de melding dat u recht had op beschermingsmaatregelen maar dat zij uw contactgegevens niet hadden. U gaf vijf maal uw gegevens door maar niemand kwam u beschermen. Toen u zelf naar de politie ging om meer informatie te vergaren, werd u gewezen op uw problemen met de politie uit 2019 en werd u gezegd dat het systeem niet werkte. U werd weggestuurd met de boodschap dat u een klaploper was die op bekendheid uit was. Uw zaak werd niet ter harte genomen.

U besloot vervolgens het land te verlaten. Op 13 mei 2023 kocht u vliegtuigtickets. U verliet Colombia, samen met uw dochter op 7 juni 2023. U vloog vanuit Bogota tot Madrid, Spanje, van waaruit u naar België vloog. U arriveerde op 8 juni 2023. Op 9 juni 2023 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Uw ouders verblijven tot op heden in de wijk Porfia te Villavicencio. Uw zussen A.(...) L.(...) en O.(...) V.(...) en uw broer R.(...) verblijven eveneens in Villavicencio.

Uw broer W.(...) G.(...) J.(...) S.(...) (CG (...); OV (...)) is samen met zijn echtgenote We.(...) Y.(...) M.(...) J.(...) (CG (...); OV (...)) eveneens naar België gereisd. Zij dienden een verzoek om internationale bescherming in op 10 november 2023. Samen verwachten zij een kindje en hebben zij een minderjarige zoon I.(...) F.(...) J.(...) M.(...) (OV (...)).

Uw neef Mi.(...) A.(...) J.(...) S.(...) (CG (...); OV (...)) is ook naar België gereisd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen op 15 februari 2022. Hij is hier samen met zijn partner An.(...) Y.(...) T.(...) G.(...) (CG (...); OV (...)), hun twee zonen S.(...) A.(...) J.(...) T.(...) (CG (...); OV (...)) en Mig.(...) F.(...) J.(...) T.(...) (CG (...); OV: (...)) en hun minderjarige dochter H.(...) N.(...) J.(...) T.(...) (OV (...)). Zij kregen allen de vluchtelingenstatus toegekend in juni 2024.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw identiteitskaart, het paspoort van uw dochter en de geboorteakte van uw dochter neer. Daarnaast legt u kopieën van volgende stukken neer: een werkdocument van uw broer W.(...) G.(...), dreigberichten gericht aan uw broer, de overlijdensakte van de zoon van uw neef Ja.(...), dreigberichten (na het overlijden van Ja.(...)), uw dossier bij Defensoria del Pueblo (2023), uw dossier bij Personaria (2023), brieven naar overheidsinstanties, een klacht bij Fiscalía, een doorverwijzingsformulier naar de Nationale Politie in verband met beschermingsmaatregelen, dreigberichten, 7 foto's van uw woning, nieuwsberichten omtrent moorden in de regio, een klacht tegen de politie (2019), bedreigingen van een politieagent, 18 foto's omtrent het incident in 2019, een verzoek om een tuchtprocedure tegen de politie, een volmacht voor uw moeder, een uittreksel van het strafregister, reisdocumenten en een schoolinschrijving van uw dochter.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Ten eerste haalt u aan dat u op 21 oktober 2019 problemen kende met enkele politieagenten van een 'immediate response team' (CGVS, p.4-6 & p.19). U poogde de politie te filmen toen ze iemand met een fysieke beperking belaagden, waarna de politie u en uw partner aanviel en bedreigde met de dood (CGVS, p.15-16). Het CGVS merkt allereerst op dat, hoewel u volgens uw verklaringen doodsb bedreigingen ontving van deze agenten en uw neef eveneens zou zijn belaagd, u zich alsnog op de stoep voor de woning van uw moeder installeerde en aldus op de openbare weg bleef staan zonder onmiddellijk dekking te zoeken (CGVS, p.16). U had in die omstandigheden evengoed de woning van uw moeder kunnen betreden en u daar even kunnen schuil houden, doch u koos er zelf voor om u de stoep, aldus in een openbare ruimte, te blijven staan. U geeft dus allerminst de indruk hiermee dat u zich in een precarie situatie bevond. Dit gegeven doet toch enige vraagtekens rijzen bij de ernst, en zelfs de geloofwaardigheid van dit aspect van uw relaas.

Na het indienen van de klacht van uw partner, verlieten jullie Villavicencio om naar Bogota te verhuizen, zo verklaart u. U haalt aan dat het Openbaar Ministerie uw persoonlijke klacht niet wilde noteren; u mocht louter als getuige optreden in het kader van de klacht van uw partner (CGVS, p.16). Echter komen uw verklaringen omtrent het neerleggen van uw klacht nauwelijks over als een situatie waarbij de overheid uw klacht weigerde te noteren. Dat zij eerst uw partner wensten te spreken om haar verklaringen te noteren, kan niet gezien worden als onwil van hun kant uit. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat het Openbaar Ministerie jullie klacht wel degelijk heeft opgenomen en de tijd nam om eerst uw partner en vervolgens u te spreken en dit in het kader van éénzelfde klacht gezien het om éénzelfde incident ging. Uw bewering dat de overheid uw eigen klacht niet wilde te noteren en u aldus niet ter wille was, komt geenszins over als een correcte weergave van het gebeurde. Jullie klacht werd wél genoteerd, doch werden uw verklaringen opgenomen binnen de klacht van uw partner. Dit alles wijst geenszins op een gebrek aan medewerking vanwege uw autoriteiten.

U zou voorts bedreigingen hebben ontvangen via Facebook, nadat u een video online postte waarin uw neef werd aangevallen door politieagenten. U legt in dit verband een videofragment voor. Men kan een video of filmpje zeer gemakkelijk manipuleren of in scène zetten. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar, wanneer en met welke bedoeling(en) de beelden werden gemaakt. Hierdoor hebben ze weinig of geen bewijswaarde. Deze video kan dan ook bezwaarlijk worden aanzien als bewijs van de door u naar voor gebrachte problemen.

Daarnaast verklaart u dat u, na bovenstaande feiten, uit veiligheidsoverwegingen, met uw partner naar Bogota bent verhuisd (CGVS, p. 4 & p.17). Echter wijst het CGVS op uw verklaring dat u reeds na een jaar bent teruggekeerd naar Villavicencio, de plaats waar u stelde problemen te kennen met de politie (CGVS, p.17). Dat u op eigen initiatief terugkeerde naar Villavicencio wijst er duidelijk op dat u er geen (verdere) problemen vreesde en ondermijnt bijgevolg de ernst van uw vrees. Daarenboven had u ook gedurende het eerste jaar geen problemen in Villavicencio - dit tot de moord op uw achterneef in 2021, maar dit had met een geheel andere context te maken (CGVS, p.5 en zie infra). U verklaart bovendien dat één van de politiemannen met wie u problemen kende voor uw vertrek uit Villavicencio niet meer werkzaam was in uw stad. Deze agent had namelijk in dezelfde wijk een man in de voet geschoten en na onderzoek werd de agent

overgeplaatst (CGVS, p.21). Hieruit volgt dat de politionele overheden wel degelijk zijn opgetreden tegen het excessief gedrag van die welbepaalde politiemann. Er dient bijkomend te worden opgemerkt dat jullie zaak tegen die politiemann(nen) wel degelijk werd geopend, doch naderhand niet-ontvankelijk werd verklaard en werd afgerond met de overplaatsing van die ene politiemann. Hieruit blijkt nogmaals dat u wel degelijk beroep kon doen op de hulp van uw autoriteiten, dat zij de zaak hebben onderzocht en maatregelen hebben genomen. Blijkt dat u naderhand geen last meer had met de politie aldaar noch met diegenen die u initieel zouden hebben aangevallen.

Overigens moet ook worden vastgesteld dat u (en uw partner) geen vrees had(den) zich bij uw/jullie eigen autoriteiten te melden om het laakbare gedrag van hun eigen politiemensen aan te kaarten en daarbij een klacht neer te leggen. Dit alles wijst op een gebrek aan vrees in uw/jullie hoofde ten aanzien van die autoriteiten op wie jullie wel degelijk beroep konden doen.

Ten tweede haalt u de moord op de zoon van uw neef, Ja.(...) A.(...) J.(...), dd. 7 oktober 2021 aan. U vertelt dat Ja.(...) zich vaak op de velden bij het politiekantoor bevond, wat ook dienst deed als polyvalent sportveld. Echter werd er veel drugs gedeald en waren er dus vaak onpure types in de buurt (CGVS, p.22). Ja.(...) werkte voor een gewapende groepering die daar strijd leverde om de drugshandel in handen te krijgen (CGVS, p.23). U verklaart dat u twee dagen na de moord op Ja.(...) berichten via Messenger ontving, echter besteedde u er geen aandacht aan (CGVS, p.22-23). U gaf de berichten enkel door aan de moeder van Ja.(...), zo vertelt u. Dat u bijzonder veel vertrouwen leek te hebben in een goede afloop en de bedreigingen aan uw adres nauwelijks ernstig nam, is wel erg merkwaardig in de context van uw verhaal.

U kan voorts niet concretiseren om welke reden u geviseerd werd na de moord op uw achterneef. Zo geeft u duidelijk te kennen dat Ja.(...) werd gedood bij wijze van afrekening tussen drugsbendes; iets waarmee u niets te maken had. Waarom u dan ineens in het vizier kwam van die bendes en zelfs werd bedreigd, laat staan op welke manier men aan uw contactgegevens zou zijn geraakt, is geheel onduidelijk. U geeft zelf te kennen dat de moeder van Ja.(...) slechts een ver familielid was (zijn vader was reeds lange tijd overleden). Jullie gingen ook niet frequent om met elkaar en u vernam enkel nieuws over de moeder van Ja.(...) via uw zus (CGVS, p.22). U voegt toe dat zij in hun eigen wereld leefden, en u in de uwe. U preciseert: "Als we elkaar tegenkwamen begroetten we elkaar wel, maar we zouden niet met elkaar optrekken." (CGVS, p.23) Daarnaast vertelt u: "Maar zoals ik al zei had ik geen problemen met wie dan ook eigenlijk ervoor" (CGVS, p.22). Het is dan ook volstrekt onduidelijk om welke reden u ná de dood op uw neefje Ja.(...) bedreigd zou worden door diens belagers, gezien u niets met Ja.(...) te maken had noch met hem optrok, ook niet op de sportvelden waar er drugs werd gedeald. Op welke manier men u en ook enkel u (binnen jullie familie) zou kunnen linken aan uw neefje, is een groot vraagteken.

Bovendien merkt het CGVS op dat u maar weinig afweet van de moord op Ja.(...). U vertelt dat de moordenaar van Ja.(...) werd aangehouden en veroordeeld tot een gevangenisstraf (CGVS, p.22). Echter kent u de volledige naam van die persoon niet, u kan hem enkel aanduiden met de naam 'Er.(...)'. Indien u zelf problemen zou kennen, gelinkt aan de moord op uw achterneef, mag toch in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u kennis zou nemen van de volledige naam van de dader van zo'n laffe daad. Wanneer u wordt gevraagd uit te weiden over zijn aanhouding en straf, geeft u aan dat u weinig weet over het verdere verloop van de rechtszaak. U herhaalt dat u de moeder van Ja.(...) zelf nauwelijks sprak. Opnieuw kan dit moeilijk worden geloofd in de door u geschetste omstandigheden. U voegt er zelfs aan toe dat u er zelf niet dieper op bent ingegaan toen u vernam dat de moordenaar van Ja.(...) werd gevat (CGVS, p.23). Andermaal doet dit de wenkbrauwen fronsen. Men moege verwachten dat, indien u effectief zelf problemen kreeg omwille van (de moord op) Ja.(...), u alle mogelijke beschikbare informatie over zijn overlijden, zijn moordenaar en het verloop van de gerechtelijke zaak tegen die moordenaar, zou verzamelen. De desinteresse die u op dit vlak toont, draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van de dreigementen aan uw adres in de nasleep van de moord op Ja.(...).

Een tegenstrijdigheid tussen uw verklaringen en die van uw broer W.(...) G.(...) J.(...) S.(...) betreffende de moord op Ja.(...) (CG (...); OV (...)) bevestigt verder het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas in dezer. Zo zegt uw broer dat u bedreigd werd omdat u de naam had vermeld van de moordenaar van jullie neefje Ja.(...) (CGVS broer, p.11). Daar uzelf slechts kan vermelden dat het ene 'Er.(...)' betreft - wat u later heeft vernomen -, is dit een vreemde stelling. Bovendien haalt u zelf op geen enkel moment aan dat dit de reden was waarom u bedreigd werd.

U legt een kopie van de overlijdensakte van Ja.(...) neer (zie documenten in administratief dossier). Dit stuk toont hoogstens aan dat ene Ja.(...) overleden is, maar het toont niet aan op welke manier Ja.(...) om het leven kwam noch hoe u gelinkt kan worden aan zijn overlijden, laat staan dat dit document aantoont dat u omwille daarvan zelf problemen dient te vrezen.

U vervolgt dat u in juni of juli 2022, ruimschoot een half jaar na de eerste bedreiging, nogmaals een dreigbericht ontving (CGVS, p.24). Ditmaal werden zowel u als uw dochter met de dood bedreigd, zo vertelt u (CGVS, p.22). Het CGVS merkt op dat de erg trage en aarzelende aanpak van uw zgn. belagers weinig geloofwaardig overkomt. Dat er zoveel tijd zat tussen twee dreigementen is niet aannemelijk, tenminste mocht u werkelijk van doen hebben met een gevaarlijke drugsbende. Vervolgens zou uw woning zijn beschoten, zo verklaart u. Uw neef werd namelijk gedood op 7 oktober 2021, doch zou het tot 4 maart 2023 hebben geduurd vooraleer de belagers van uw neef actie zouden hebben ondernomen tegen u (CGVS, p.24). Bovenal mag het toeval heten dat u uw grond met uw woning reeds te koop had gezet vóór de beschieting en

u net die ene nacht niet thuis was (CGVS, p.25-26). Dat uw belagers dan zo slecht geïnformeerd waren dat u daar niet aanwezig mag op het moment van de aanval, mag evenzeer verbazen.

U zou vervolgens nogmaals berichten hebben ontvangen waarin uw belagers zich kenbaar maakten als 'Los Gaitanistas' en u 40.000.000 Colombiaanse peso's poogden af te persen (CGVS, p.24). Desondanks dit enorme bedrag, ontving u geen deadline, noch andere modaliteiten omtrent de overdracht/betaling van dat geldbedrag (CGVS, p.26). Dat u op dergelijke wijze onder druk werd gezet door een groepering als Los Gaitanistas maar niet kan verduidelijken hoe u kon/moest voldoen aan hun dwingende eis, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas.

Voorts merkt het CGVS op dat de weinig doortastende en onlogische aanpak van Los Gaitanistas zoals u die voorstelt niet als geloofwaardig overkomt. Zo geeft u te kennen dat u reeds sinds 2021 berichten ontving met doodsb bedreigingen (zie supra), doch is het volstrekt ongeloofwaardig dat dergelijke organisatie u voortdurend en dit gedurende ongeveer één jaar en zeven maanden zou contacteren en bedreigen, maar elke weigering tot betaling van uwentwege ongestraft en zonder enige consequentie zou hebben gelaten. Des te meer gezien uw voorstelling van hun genadeloze uitspraken.

Tot slot wenst het CGVS nog enkele zaken op te merken die het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas bevestigen. Zo merkt het CGVS op dat, ondanks alle doodsb bedreigingen die u zou hebben ontvangen, u nog tot vier of vijf maanden voor uw vertrek uit Colombia heeft gewerkt. Zo was u werkzaam in de bouwsector en had u een opslagplaats voor recyclagemateriaal (CGVS, p.12). Dit betreffen telkens openbare en gemakkelijk toegankelijke plaatsen, zodat men bezwaarlijk van enig voorzichtig gedrag van uwentwege kan spreken. Daarnaast heeft u uw stuk grond op 'Marketplace' te koop gesteld en heeft u zo een koper gevonden (CGVS, p.15). Dat u uw woning op een openbaar platform op het internet plaatste en aldus gegevens vrijgaf over uw woning, alsook geen zekerheid kon hebben aangaande de werkelijke identiteit van de koper - men kon immers niet uitsluiten dat iemand van de bende u op die manier zou trachten te vinden of te lokaliseren - , getuigt evenmin van een behoedzame aanpak. Ook dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas.

Uit dit alles blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u uw land van oorsprong heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of dat u bij een eventuele terugkeer een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw paspoort, uw identiteitskaart, het paspoort van uw dochter, de geboorteakte van uw dochter en uw reisdocumenten tonen de identiteit, nationaliteit en reisweg van u en uw dochter aan. Dit zijn telkens gegevens die hier momenteel niet ter discussie staan. Echter kan hieruit geenszins worden afgeleid welke mogelijke problemen jullie in Colombia gekend zouden hebben. De schoolinschrijving van uw dochter toont aan dat zij school loopt in België doch kan dit stuk de appreciatie van het CGVS betreffende uw vrees ten aanzien van Colombia niet ombuigen. Het werkdocument van uw broer W.(...) G.(...) wijst louter op zijn werkzaamheden als militair, niets meer en niets minder. Aan de dreigberichten gericht aan u en uw broer kan weinig bewijswaarde worden gehecht, gezien deze stukken makkelijk kunnen worden gemanipuleerd en worden opgesteld. Zij kunnen uw relaas slecht staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken.

Wat betreft de documenten van en voor de verschillende overheidsinstanties (uw dossier bij Defensoria del Pueblo (2023), uw dossier bij Personaria (2023), brieven naar overheidsinstanties, een klacht bij Fiscalía, een doorverwijzingsformulier naar de Nationale Politie in verband met beschermingsmaatregelen, een verzoek om een tuchtprocedure tegen de politie, een volmacht voor uw moeder) merkt het CGVS op dat deze stukken niet van die aard zijn dat ze de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk maken, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontnemen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarnaast legt u foto's neer waarop uw woning te zien zou zijn. Deze foto's leveren echter geen enkel bewijs voor de locatie en de gebeurtenissen die aldaar zouden hebben plaatsgevonden. Foto's kunnen namelijk makkelijk worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Hierdoor hebben ze geen bewijswaarde.

Wat betreft de klacht tegen de politie (2019) en de 18 foto's omtrent het incident van 2019 wijst het CGVS naar voorgaande conclusie dat hieruit geen actuele vrees kan worden afgeleid. Er wordt niet betwist die u, met uw echtgenote, een dergelijke klacht zou hebben ingediend, doch heeft het vastgesteld dat u in dezer wel degelijk beroep kon doen op uw autoriteiten en uw vrees aldus als ongegrond kan worden beschouwd.

Het uittreksel van uw strafregister vormt geen bewijs voor de problemen die u poogt aan te tonen. Tot slot beschrijven de nieuwsberichten een algemene tendens, maar vormen zij geen enkel begin van bewijs voor de persoonlijke problemen die u zou hebben ervaren in Colombia. De overlijdensakte van Ja.(...) werd reeds voorgaand besproken.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/7administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld

aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve merkt het CGVS op dat ook in hoofde van uw broer W.(...) G.(...) J.(...) S.(...) (CG (...); OV (...)) en zijn echtgenote We.(...) Y.(...) M.(...) J.(...) (CG (...); OV (...)) een weigeringsbeslissing van hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. In de uiteenzetting van zijn middel voert verzoeker eveneens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoeker gaat in op de diverse weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Vervolgens hekelt verzoeker dat de commissaris-generaal van oordeel is dat hij kan terugkeren naar Colombia. Verzoeker verwijst naar de beschikbare landeninformatie en meent dat het aldus onredelijk is om te stellen dat hij zonder enig probleem zou kunnen terugkeren naar Colombia en aldaar een menswaardig bestaan zou kunnen leiden.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen.

3.2. Stukken

Verzoeker voegt geen bijkomende stavingstukken aan het verzoekschrift.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Inzake de samenwerkingsplicht wordt verwezen naar artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. De verzoeker om internationale bescherming dient alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek van het verzoek belaste instanties hebben tot taak om de relevante elementen van het verzoek om internationale bescherming in samenwerking met de verzoeker te beoordelen.

De in het eerste lid bedoelde elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.”

Artikel 10.3 van de richtlijn 2013/32/EU, dat handelt over de vereisten voor de behandeling van verzoeken, bepaalt ook:

“3. De lidstaten zien erop toe dat de beslissingen van de beslissingsautoriteit over verzoeken om internationale bescherming zijn gebaseerd op een deugdelijk onderzoek. Daartoe zorgen de lidstaten ervoor dat:

a) [...];

b) er nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld uit verschillende bronnen, zoals het EASO en de UNHCR, en relevante internationale mensenrechtenorganisaties, over de algemene situatie in de landen van oorsprong van verzoekers en, waar nodig, in de landen van doorreis, en dat het personeel dat de verzoeken behandelt en daarover beslist, over deze informatie kan beschikken;

[...]”

Het wettelijke kader omtrent de beoordeling van feiten en omstandigheden met inbegrip van de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

3.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. In zoverre verzoeker de schending aanhaalt van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet laat hij na te verduidelijken op welke wijze dit artikel is geschonden. De Raad ziet overigens niet in hoe het aangehaalde artikel zou zijn geschonden, daar de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet te weigeren of toe te kennen.

3.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

3.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) wat betreft het geschetste incident met enkele politieagenten op 21 oktober 2019 dient te worden opgemerkt dat

(a) er vragen rijzen bij de ernst, zelfs de geloofwaardigheid van het door verzoeker geschetste incident met enkele politieagenten op 21 oktober 2019 omwille van het door hem gestelde gedrag,

(b) verder blijkt dat verzoekers toenmalige partner een klacht indiende bij het Openbaar Ministerie en uit de verklaringen van verzoeker niet kan volgen dat de overheid de klacht weigerde te noteren; integendeel blijkt dat het Openbaar Ministerie hun klacht wel degelijk heeft opgenomen en de tijd nam om eerst verzoekers toenmalige partner en vervolgens verzoeker te spreken en dit in het kader van eenzelfde klacht over eenzelfde incident, hetgeen niet duidt op een gebrek aan medewerking vanwege de autoriteiten,

(c) wat betreft de bedreigingen die verzoeker via Facebook zou hebben ontvangen nadat hij een video online postte waarin zijn neef werd aangevallen door politieagenten, dient opgemerkt dat de door verzoeker voorgelegde video bezwaarlijk als bewijs kan worden aanzien aangezien deze zeer gemakkelijk te manipuleren of in scène te zetten is,

(d) het gegeven dat verzoeker reeds na een jaar is teruggekeerd van Bogota naar Villavicencio – de plaats waar hij stelde problemen te kennen met de politie – de ernst van zijn vrees ondermijnt, te meer daar hij ook gedurende het eerste jaar geen problemen in Villavicencio kende en uit verzoekers verklaringen blijkt dat de politionele overheden wel degelijk zijn opgetreden tegen het excessief gedrag van een welbepaalde politieman en dat hij wel degelijk beroep konden doen op de hulp van zijn autoriteiten,

(e) uit de vaststelling dat verzoeker (en zijn toenmalige partner) geen vrees had(den) zich bij zijn/hun eigen autoriteiten te melden om het laakbaar gedrag van hun eigen politiemensen aan te kaarten en daarbij een klacht neer te leggen, een gebrek aan vrees blijkt in zijn/hun hoofde ten aanzien van die autoriteiten;

(ii) wat betreft de moord op de zoon van verzoekers neef Ja. A. J. en de problemen en bedreigingen die verzoeker hieraan koppelt, dient te worden opgemerkt dat

(a) verzoeker niet kan concretiseren waarom hij precies werd gevisieerd na de moord op zijn achterneef,

(b) verzoeker maar weinig afweet van de moord op Ja.,

(c) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met zijn broer met betrekking tot de reden waarom hij bedreigd werd,

(d) de kopie van overlijdensakte van Ja. hooguit aantoonde dat hij is overleden, maar niet op welke manier noch dat verzoeker omwille hiervan problemen zou kennen,

(e) de erg trage en aarzelende aanpak van verzoekers zogenaamde belagers – die ruimschoots een half jaar wachten na de eerste bedreiging om nogmaals een dreigbericht te sturen – niet geloofwaardig overkomt en het evenmin aannemelijk is dat zijn belagers danig slecht geïnformeerd zouden zijn geweest dat zij net een beschieting organiseren op het ogenblik dat verzoeker de grond met zijn woning te koop had gesteld én hij niet aanwezig was;

(iii) in zoverre verzoeker aanvoert dat hij vervolgens werd afgeperst door zijn belagers die zich kenbaar maakten als Los Gaitanistas dient vastgesteld dat

(a) het niet aannemelijk is dat er geen enkele deadline of andere modaliteiten werden gecommuniceerd omtrent de overdracht/betaling van het geëiste geldbedrag,

(b) de weinig doortastende en onlogische aanpak van Los Gaitanistas niet geloofwaardig overkomt,

(c) de vaststelling dat verzoeker ondanks alle doodsb bedreigingen nog tot vier of vijf maanden op openbare en gemakkelijk toegankelijke plaatsen in Colombia heeft gewerkt en zijn grond en woning te koop stelde via een openbaar platform verder afbreuk doet aan de ernst en geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen;

(iv) de documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(v) in het kader van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden vastgesteld dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(vi) in hoofde van verzoekers broer W. G. J. S. en diens echtgenote werden door het CGVS eveneens weigeringsbeslissingen genomen.

Deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

3.3.4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

3.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

3.3.5.1. Verzoeker verklaart dat hij bij een terugkeer naar Colombia vreest te worden vermoord. Dit naar aanleiding van problemen met enkele politieagenten van een 'Immediate response team', van zijn problemen na de moord op zijn achterneef Ja. A. J. en van zijn problemen met de gewapende groepering Los Gaitanistas die mogelijk verband houden met de moord op zijn achterneef.

3.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet naar zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

3.3.5.3. Vooreerst verwijst verzoeker naar problemen die hij in 2019 kende met enkele politieagenten van een 'immediate response team'. Verzoeker verklaart hierover als volgt: de nationale politie belaagde een jongen in een rolstoel in zijn wijk, waarna verzoeker de politie tot halt probeerde te roepen maar zij hem afsnauwden. Wanneer deze politieagenten een tweede maal terugkwamen en diezelfde jongen sloegen, spoten ze pepperspray naar verzoeker, die ook op zijn dochter belandde. Enkele dagen later keerden de agenten terug naar zijn wijk en begonnen opnieuw dezelfde persoon te belagen. Verzoeker nam zijn telefoon om hen te filmen. Een agent benaderde verzoeker, waarna verzoeker zijn gsm doorgaf aan zijn toenmalige partner. De agent sloeg verzoeker in zijn buik met een knuppel. Twee extra agenten moeiden zich in het gevecht, waarna verzoeker met een gummiknuppel op zijn hand werd geslagen en hij een vuistslag in zijn gezicht kreeg. Ook zijn toenmalige partner werd hardhandig aangepakt, waarna zij drie maanden met krukken rondliep. Eén van de agenten bedreigde verzoeker met de dood en loste een geweerschot naast zijn voet. Hierop zouden verzoeker en zijn toenmalige partner een klacht zijn gaan indienen, waaraan echter weinig gevolg werd gegeven. Verzoeker en zijn toenmalige partner lieten eveneens hun verwondingen vastleggen bij een wetsdokter en poogden via andere kanalen bijstand te bekomen. De agenten zouden tevens ingebroken hebben bij verzoekers neef en hem hebben belaagd. Verzoeker zou ook videobeelden hebben gemaakt op zijn gsm van een incident waarbij zijn neef door politieagenten werd aangevallen, die hij later openbaar maakte en waarvoor hij bedreigingen ontving via Facebook. Omwille van deze problemen verhuisden verzoeker en zijn toenmalige partner naar Bogota (administratief dossier, CGVS, p. 4 en 15-17; administratief dossier, 'Vragenlijst' DVZ, vraag 3.4.).

De Raad merkt op dat, los van de vraag naar de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste gang van zaken, uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij voor de door hem aangehaalde problemen wel degelijk beroep kon doen op de hulp van zijn nationale autoriteiten. In dit verband wordt in de bestreden beslissing terecht gemotiveerd als volgt: *"Na het indienen van de klacht van uw partner, verlieten jullie Villavicencio om naar Bogota te verhuizen, zo verklaart u. U haalt aan dat het Openbaar Ministerie uw persoonlijke klacht niet wilde noteren; u mocht louter als getuige optreden in het kader van de klacht van uw partner (CGVS, p.16). Echter komen uw verklaringen omtrent het neerleggen van uw klacht nauwelijks over als een situatie waarbij de overheid uw klacht weigerde te noteren. Dat zij eerst uw partner wensten te spreken om haar verklaringen te noteren, kan niet gezien worden als onwil van hun kant uit. Meer nog, uit uw verklaringen blijkt dat het Openbaar Ministerie jullie klacht wel degelijk heeft opgenomen en de tijd nam om eerst uw partner en vervolgens u te spreken en dit in het kader van éénzelfde klacht gezien het om éénzelfde incident ging. Uw bewering dat de overheid uw eigen klacht niet wilde te noteren en u aldus niet ter wille was, komt geenszins over als een correcte weergave van het gebeurde. Jullie klacht werd wél genoteerd, doch*

werden uw verklaringen opgenomen binnen de klacht van uw partner. Dit alles wijst geenszins op een gebrek aan medewerking vanwege uw autoriteiten.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift geen enkel valabel argument aan om voormelde vaststellingen te weerleggen. Bijgevolg blijft deze motivering onverminderd overeind en wordt deze door de Raad tot de zijne gemaakt. De Raad merkt in dit verband nog ten overvloede op dat uit de beschikbare landeninformatie (administratief dossier, map ‘Landeninformatie’, COI Focus, “*Colombia. Beschermingsmogelijkheden*” van 14 mei 2024) blijkt dat Colombia beschikt over een robuust wettelijk kader met toegankelijke en transparante procedures om bescherming aan te vragen. Colombiaanse onderdanen hebben via de Fiscalía toegang tot een juridisch systeem voor opsporing, gerechtelijke vervolging en bestraffing van handelingen die vervolging of ernstige schade vormen, hetgeen ook blijkt uit het aantal jaarlijks ingediende klachten bij de Fiscalía. Er rijzen evenwel vragen omtrent de effectiviteit van de Colombiaanse overheidsbescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat de bescherming die de nationale overheid biedt, volgens artikel 48/5, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet, doeltreffend moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden; het volstaat dat redelijke maatregelen zijn genomen. De overheid heeft de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. De Raad betwist niet dat het Colombiaanse rechtssysteem pijnpunten kent waardoor de Fiscalía er bijvoorbeeld veelal niet in slaagt om alle ingediende klachten om te zetten in een rechtszaak en daders te veroordelen. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt evenwel niet dat er in Colombia sprake is van een systematisch falen of structurele ontoereikendheid in overheidsbescherming, laat staan dat elke overheidsbescherming totaal afwezig zou zijn. Evenmin blijkt uit de algemene landeninformatie dat elke procedure om overheidsbescherming te verkrijgen bij voorbaat zinloos dan wel ondoeltreffend of zelfs gevaarlijk zou zijn of dat er geen enkele overheidsbescherming toegankelijk zou zijn waar redelijke maatregelen tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade worden getroffen. De Raad besluit dat het Colombiaanse rechtssysteem niet perfect is, maar ook niet uitsluitend in theorie bestaat. Er kan dan ook worden aangenomen dat de Colombiaanse overheden in het algemeen bescherming kunnen en willen bieden. Verzoeker toont, gelet op het voorgaande, evenmin aan dat hij geen bescherming en/of hulp zou hebben (kunnen) bekomen van de in Colombia aanwezige beschermingsmogelijkheden.

Wat betreft de bedreigingen die verzoeker zou hebben ontvangen via Facebook nadat hij een video online plaatste waarin zijn neef werd aangevallen door politieagenten en waartoe hij beeldmateriaal voorlegt (administratief dossier, map ‘Documenten’), treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze pertinent opmerkt dat dergelijk beeldmateriaal bezwaarlijk objectieve bewijswaarde kan worden toegedicht. Dergelijke foto’s kunnen immers eenvoudig worden gemanipuleerd of gefabriceerd en kunnen bijgevolg niet worden aanzien als bewijs van de door verzoeker voorgehouden problemen.

Verzoeker merkt in voorliggend verzoekschrift op dat zijn ultiem doel was om dergelijke agressiehandelingen door politiediensten tegen normale burgers te openbaren ongeacht de situatie en werpt op dat hij dacht dat het hele verhaal achter de video van weinig belang was gelet op het hardhandig optreden van de politie. Verzoeker vervolgt dat de commissaris-generaal de kans had om meer details te vragen omtrent de context van de video, maar zich echter niet deze moeite heeft getroost tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS. Verzoeker meent dat het dan ook niet opgaat om hem achteraf te verwijten dat de video onduidelijk is en merkt op dat dit alles niet getuigt van een zorgvuldig onderzoek.

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek op individuele wijze heeft onderzocht, waarbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in het land van herkomst, alsook met de individuele elementen aangebracht door verzoeker. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan verder blijken dat de *protection officer* zijn taak correct heeft uitgevoerd door verzoeker de mogelijkheid te bieden zijn relaas uitgebreid toe te lichten en zijn verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van zijn problemen aannemelijk te maken. Dat de commissaris-generaal nooit heeft geprobeerd om de context van verzoekers problemen en/of waarin het videofragment werd gemaakt echt te doorgronden, zoals in het verzoekschrift wordt gesuggereerd, kan niet worden bijgetreden. Dient er overigens op te worden gewezen dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* is om het gehoor te “sturen”. Verzoeker verklaarde dat hij alle redenen voor zijn vlucht heeft kunnen toelichten, gaf op het einde van het persoonlijk onderhoud aan dat hij alle vragen goed begrepen had en dat hij geen vragen of opmerkingen had en zijn advocaat gaf zelf aan dat verzoeker zijn relaas heel gedetailleerd heeft gedaan en zijn vrees heeft uiteengezet (administratief dossier, CGVS, p. 27). Door verder de vaststellingen van de commissaris-generaal in dit verband in zijn verzoekschrift tegen te spreken en te minimaliseren en te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen en vrees voor vervolging, brengt verzoeker evenmin enig element aan om deze argumentatie in een ander daglicht te plaatsen.

Wat er ook van zij, blijkt uit verzoekers houding en gedrag na deze voorgehouden feiten dat hoe dan ook geen geloof kan worden gehecht aan de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging voor zijn autoriteiten. Zo overweegt de commissaris-generaal immers pertinent als volgt:

“Daarnaast verklaart u dat u, na bovenstaande feiten, uit veiligheidsoverwegingen, met uw partner naar Bogota bent verhuisd (CGVS, p. 4 & p.17). Echter wijst het CGVS op uw verklaring dat u reeds na een jaar bent teruggekeerd naar Villavicencio, de plaats waar u stelde problemen te kennen met de politie (CGVS, p.17). Dat u op eigen initiatief terugkeerde naar Villavicencio wijst er duidelijk op dat u er geen (verdere) problemen vreesde en ondermijnt bijgevolg de ernst van uw vrees. Daarenboven had u ook gedurende het eerste jaar geen problemen in Villavicencio - dit tot de moord op uw achterneef in 2021, maar dit had met en geheel andere context te maken (CGVS, p.5 en zie infra). U verklaart bovendien dat één van de politiemannen met wie u problemen kende voor uw vertrek uit Villavicencio niet meer werkzaam was in uw stad. Deze agent had namelijk in dezelfde wijk een man in de voet geschoten en na onderzoek werd de agent overgeplaatst (CGVS, p.21). Hieruit volgt dat de politionele overheden wel degelijk zijn opgetreden tegen het excessief gedrag van die welbepaalde politieman. Er dient bijkomend te worden opgemerkt dat jullie zaak tegen die politieman(nen) wel degelijk werd geopend, doch naderhand niet-ontvankelijk werd verklaard en werd afgerond met de overplaatsing van die ene politieman. Hieruit blijkt nogmaals dat u wel degelijk beroep kon doen op de hulp van uw autoriteiten, dat zij de zaak hebben onderzocht en maatregelen hebben genomen. Blijkt dat u naderhand geen last meer had met de politie aldaar noch met diegenen die u initieel zouden hebben aangevallen.

Overigens moet ook worden vastgesteld dat u (en uw partner) geen vrees had(den) zich bij uw/jullie eigen autoriteiten te melden om het laakbare gedrag van hun eigen politiemensen aan te kaarten en daarbij een klacht neer te leggen. Dit alles wijst op een gebrek aan vrees in uw/jullie hoofde ten aanzien van die autoriteiten op wie jullie wel degelijk beroep konden doen.”

Verzoeker brengt geen enkel concreet en valabel argument aan om voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen te verklaren of te weerleggen, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Het motief dat verzoeker zich had kunnen schuilhouden in de woning van zijn moeder ten tijde van de feiten op 21 oktober 2019, waarbij hij zou zijn aangevallen door politieagenten, is bijkomstig en niet-determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

3.3.5.4. Zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op de zetel van het CGVS haalt verzoeker de moord op zijn achterneef, Ja. A. J., op 7 oktober 2021 aan als de start van zijn persoonlijke problemen die hem uiteindelijk zouden hebben genoopt zijn land van herkomst te verlaten (administratief dossier, ‘Vragenlijst’ DVZ, vraag 3.4. en CGVS, p. 4-6 en 21-26).

In dit verband staat in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden te lezen als volgt:

“U verklaart dat u twee dagen na de moord op Ja.(...) berichten via Messenger ontving, echter besteedde u er geen aandacht aan (CGVS, p.22-23). U gaf de berichten enkel door aan de moeder van Ja.(...), zo vertelt u. Dat u bijzonder veel vertrouwen leek te hebben in een goede afloop en de bedreigingen aan uw adres nauwelijks ernstig nam, is wel erg merkwaardig in de context van uw verhaal.

U kan voorts niet concretiseren om welke reden u geviseerd werd na de moord op uw achterneef. Zo geeft u duidelijk te kennen dat Ja.(...) werd gedood bij wijze van afrekening tussen drugsbendes; iets waarmee u niets te maken had. Waarom u dan ineens in het vizier kwam van die bendes en zelfs werd bedreigd, laat staan op welke manier men aan uw contactgegevens zou zijn geraakt, is geheel onduidelijk. U geeft zelf te kennen dat de moeder van Ja.(...) slechts een ver familielid was (zijn vader was reeds lange tijd overleden). Jullie gingen ook niet frequent om met elkaar en u vernam enkel nieuws over de moeder van Ja.(...) via uw zus (CGVS, p.22). U voegt toe dat zij in hun eigen wereld leefden, en u in de uwe. U preciseert: “Als we elkaar tegenkwamen begroetten we elkaar wel, maar we zouden niet met elkaar optrekken.” (CGVS, p.23) Daarnaast vertelt u: “Maar zoals ik al zei had ik geen problemen met wie dan ook eigenlijk ervoor” (CGVS, p.22). Het is dan ook volstrekt onduidelijk om welke reden u ná de dood op uw neefje Ja.(...) bedreigd zou worden door diens belagers, gezien u niets met Ja.(...) te maken had noch met hem optrok, ook niet op de sportvelden waar er drugs werd gedeald. Op welke manier men u en ook enkel u (binnen jullie familie) zou kunnen linken aan uw neefje, is een groot vraagteken.

Bovendien merkt het CGVS op dat u maar weinig afweet van de moord op Ja.(...). U vertelt dat de moordenaar van Ja.(...) werd aangehouden en veroordeeld tot een gevangenisstraf (CGVS, p.22). Echter kent u de volledige naam van die persoon niet, u kan hem enkel aanduiden met de naam ‘Er.(...)’. Indien u zelf problemen zou kennen, gelinkt aan de moord op uw achterneef, mag toch in alle redelijkheid van u worden verwacht dat u kennis zou nemen van de volledige naam van de dader van zo’n laffe daad. Wanneer u wordt gevraagd uit te weiden over zijn aanhouding en straf, geeft u aan dat u weinig weet over het verdere verloop van de rechtszaak. U herhaalt dat u de moeder van Ja.(...) zelf nauwelijks sprak. Opnieuw kan dit moeilijk worden geloofd in de door u geschetste omstandigheden. U voegt er zelfs aan toe dat u er zelf niet dieper op bent ingegaan toen u vernam dat de moordenaar van Ja.(...) werd gevat (CGVS, p.23). Andermaal

doet dit de wenkbrauwen fronsen. Men moge verwachten dat, indien u effectief zelf problemen kreeg omwille van (de moord op) Ja.(...), u alle mogelijke beschikbare informatie over zijn overlijden, zijn moordenaar en het verloop van de gerechtelijke zaak tegen die moordenaar, zou verzamelen. De desinteresse die u op dit vlak toont, draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van de dreigementen aan uw adres in de nasleep van de moord op Ja.(...)."

Door in voorliggend verzoekschrift te benadrukken dat hij alles heeft uiteengezet wat hij weet over de moord op zijn achterneef en te volharden in zijn verklaringen dat hij een klacht indiende maar dat hier niet veel mee werd gedaan, beperkt verzoeker zich in wezen tot het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, wat geen dienstig verweer is waarmee hij geen afbreuk kan doen aan de voormelde vaststellingen en overwegingen.

Verder merkt de commissaris-generaal pertinent op dat er een frappante tegenstrijdigheid opvalt tussen verzoekers verklaringen enerzijds en deze van zijn broer W. G. J. S. anderzijds omtrent de reden waarom verzoeker werd bedreigd. Zo verklaart verzoekers broer dat verzoeker de naam van de moordenaar van hun (achter)neef Ja. zou hebben vermeld en hierdoor werd bedreigd (administratief dossier, 'Landeninformatie', CGVS broer, p. 11), daar waar verzoeker doorheen zijn verklaringen op het CGVS nochtans meermaals aanhaalt dat hij de dreigberichten via Facebook niet serieus nam omdat hij er niets mee te maken had en het slechts een ver familielid betrof waarmee hij weinig in contact stond (administratief dossier, CGVS, p. 22). Verzoeker verklaart uitdrukkelijk dat het doorspelen van de dreigberichten aan de moeder het enige is wat hij deed en het enige "verband" is (*ibid.*). Verzoeker haalt bijgevolg dus geenszins zelf aan dat het vermelden van de naam van de moordenaar van Ja. hem zijn vermeende persoonlijke problemen zou hebben bezorgd. In dit verband is het eens te meer ongeloofwaardig dat verzoeker niet meer over de moordenaar van Ja. zou hebben geweten dan diens bijnaam en hij pas door middel van berichten vanwege de gewapende groepering zou hebben achterhaald dat hij werd gezien als een verklikker (administratief dossier, CGVS, p. 24-25).

Verzoeker beargumenteert in dit kader in zijn verzoekschrift dat de commissaris-generaal nooit concreet aan hem heeft gevraagd waarom hij werd gevisieerd door de moordenaar van Ja., terwijl het aan de commissaris-generaal toekomt om gerichtere vragen te stellen. Verzoeker voegt nog toe dat hij wenst toe te lichten dat hij gevisieerd werd omdat hij de bijnaam van de moordenaar van zijn achterneef had vrijgegeven en dit via klachtneerlegging bij de politie terecht kwam. Verzoeker vervolgt in voorliggend verzoekschrift dat hij nooit is ondervraagd over de reden van de bedreigingen aan zijn adres, in tegenstelling tot zijn broer en meent dat hij niet kon anticiperen op de vragen die aan zijn broer zouden worden gesteld tijdens diens persoonlijk onderhoud op het CGVS.

De Raad onderstreept opnieuw dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* toekomt om het persoonlijk onderhoud te "sturen". Verzoeker, noch zijn advocaat maakten doorheen het persoonlijk onderhoud enige opmerking met betrekking tot de vraagstelling, ook niet wanneer hen op het einde ervan uitdrukkelijk de kans werd geboden iets toe te voegen. Het is dan ook allerm minst ernstig om in onderhavig verzoekschrift plots te beweren dat er tijdens het persoonlijk onderhoud onvoldoende onderzoek zou zijn gevoerd naar een bepaald element uit verzoekers relaas. Dit is slechts een *post factum*-bewering, die duidelijk tot stand kwam na confrontatie met de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud en het voorgaande dat verzoeker wel degelijk de kans kreeg zijn relaas uitgebreid toe te lichten en zijn verklaringen desgevallend te nuanceren, aan te vullen of te corrigeren, of ter zake een gedegen verklaring te bieden. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Er werden tijdens het persoonlijk onderhoud voldoende open vragen gesteld en mogelijkheden gegeven toevoegingen te doen die toelieten de waarachtigheid van zijn problemen aannemelijk te maken. Verder verplicht geen enkele rechtsregel de commissaris-generaal ertoe om, zo dit al mogelijk zou zijn, verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud onmiddellijk te confronteren met ieder motief en/of iedere vaststelling die in de bestreden beslissing wordt aangehaald.

De kopie van overlijdensakte van Ja. die verzoeker voorlegt (administratief dossier, map 'Documenten') toont verder hooguit aan dat Ja. is overleden, maar toont niet aan op welke manier Ja. om het leven kwam, noch hoe verzoeker zou zijn gelinkt aan het overlijden van Ja., laat staan dat dit document aantoont dat verzoeker hierdoor zelf problemen dient te vrezen.

3.3.5.5. In de bestreden beslissing staat vervolgens te lezen als volgt:

"U vervolgt dat u in juni of juli 2022, ruimschoot een half jaar na de eerste bedreiging, nogmaals een dreigbericht ontving (CGVS, p.24). Ditmaal werden zowel u als uw dochter met de dood bedreigd, zo vertelt u (CGVS, p.22). Het CGVS merkt op dat de erg trage en aarzelende aanpak van uw zgn. belagers weinig geloofwaardig overkomt. Dat er zoveel tijd zat tussen twee dreigementen is niet aannemelijk, tenminste mocht u werkelijk van doen hebben met een gevaarlijke drugsbende. Vervolgens zou uw woning zijn beschoten, zo verklaart u. Uw neef werd namelijk gedood op 7 oktober 2021, doch zou het tot 4 maart 2023 hebben geduurd vooraleer de belagers van uw neef actie zouden hebben ondernomen tegen u (CGVS, p.24).

Bovenal mag het toeval heten dat u uw grond met uw woning reeds te koop had gezet vóór de beschieting en u net die ene nacht niet thuis was (CGVS, p.25-26). Dat uw belagers dan zo slecht geïnformeerd waren dat u daar niet aanwezig mag op het moment van de aanval, mag evenzeer verbazen.

U zou vervolgens nogmaals berichten hebben ontvangen waarin uw belagers zich kenbaar maakten als 'Los Gaitanistas' en u 40.000.000 Colombiaanse peso's poogden af te persen (CGVS, p.24). Desondanks dit enorme bedrag, ontving u geen deadline, noch andere modaliteiten omtrent de overdracht/betaling van dat geldbedrag (CGVS, p.26). Dat u op dergelijke wijze onder druk werd gezet door een groepering als Los Gaitanistas maar niet kan verduidelijken hoe u kon/moest voldoen aan hun dwingende eis, doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw relaas.

Voorts merkt het CGVS op dat de weinig doortastende en onlogische aanpak van Los Gaitanistas zoals u die voorstelt niet als geloofwaardig overkomt. Zo geeft u te kennen dat u reeds sinds 2021 berichten ontving met doodsb bedreigingen (zie supra), doch is het volstrekt ongeloofwaardig dat dergelijke organisatie u voortdurend en dit gedurende ongeveer één jaar en zeven maanden zou contacteren en bedreigen, maar elke weigering tot betaling van uwentwege ongestraft en zonder enige consequentie zou hebben gelaten. Des te meer gezien uw voorstelling van hun genadeloze uitspraken.

Tot slot wenst het CGVS nog enkele zaken op te merken die het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas bevestigen. Zo merkt het CGVS op dat, ondanks alle doodsb bedreigingen die u zou hebben ontvangen, u nog tot vier of vijf maanden voor uw vertrek uit Colombia heeft gewerkt. Zo was u werkzaam in de bouwsector en had u een opslagplaats voor recyclagemateriaal (CGVS, p.12). Dit betreffen telkens openbare en gemakkelijk toegankelijke plaatsen, zodat men bezwaarlijk van enig voorzichtig gedrag van uwentwege kan spreken. Daarnaast heeft u uw stuk grond op 'Marketplace' te koop gesteld en heeft u zo een koper gevonden (CGVS, p.15). Dat u uw woning op een openbaar platform op het internet plaatste en aldus gegevens vrijgaf over uw woning, alsook geen zekerheid kon hebben aangaande de werkelijke identiteit van de koper - men kon immers niet uitsluiten dat iemand van de bende u op die manier zou trachten te vinden of te lokaliseren - , getuigt evenmin van een behoedzame aanpak. Ook dit draagt bij tot het ongeloofwaardige karakter van uw asielrelaas."

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij geen sluitend antwoord kan bieden op de vraag waarom zijn belagers zoveel tijd hebben laten passeren alvorens bedreigingen te uiten naar hem toe en meent dat dit volstrekt logisch is omdat gewapende groeperingen veelal een willekeurige aanpak hanteren. Verzoeker hekelt in dit verband nog dat de commissaris-generaal gist naar hoe de bende zich zou moeten gedragen en daarbij de culturele context uit het oog verliest.

De Raad merkt op dat van een gewelddadige, doch georganiseerde groepering zoals Los Gaitanistas wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij hun dreigementen ernstig nemen en te gepasten tijde ten uitvoer trachten te brengen. Dat zij jarenlang weinig doortastend optraden, valt hier dan ook niet mee te rijmen en doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met de moeite die hij heeft genomen om bescherming in zijn eigen land te verkrijgen, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan blijken dat hij niet kon rekenen op de hulp en/of bescherming van zijn nationale autoriteiten. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen geenszins dat hij zich voor deze verdere voorgehouden problemen met Los Gaitanistas nog tot zijn nationale autoriteiten zou hebben gewend.

Met betrekking tot de argumentatie dat verzoeker nog een periode in Colombia heeft gewerkt na de doodsb bedreigingen en zijn grond met woning verkocht op een openbaar platform, merkt verzoeker in voorliggend verzoekschrift op dat hij nog de hoop koesterde dat hij in zijn thuisland zou worden geholpen. Hij vervolgt dat de commissaris-generaal van een gebrek aan inlevingsvermogen getuigt door hem te verwijten dat hij zijn woning te koop heeft gezet en is teruggekeerd naar Villavicencio. Verzoeker benadrukt dat hij zijn leven niet simpelweg kon stopzetten, dat hij voor zijn gezin diende te zorgen en hij – gezien de economische situatie in Colombia – geen andere keuze had dan terug te keren naar zijn geboortestad.

De Raad merkt op dat verzoeker zich met deze argumentatie in wezen beperkt tot het bekritisieren, tegenspreken en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, waarmee hij evenwel geenszins vermag afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen dat verzoekers houding en gedrag na de door hem voorgehouden problemen (terugkeren naar Villavicencio, tewerkgesteld blijven op openbare en gemakkelijk toegankelijke plaatsen tewerkgesteld bleef en zijn woning verkocht via een openbaar platform) minstens afbreuk doet aan de ernst, dan wel de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden problemen.

3.3.5.6. De Raad stipt aan dat de neergelegde documenten worden meegenomen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het

geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad merkt evenwel op dat de documenten die door verzoeker werden bijgebracht niet vermogen de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

De commissaris-generaal motiveert pertinent en omstandig als volgt:

“ Uw paspoort, uw identiteitskaart, het paspoort van uw dochter, de geboorteakte van uw dochter en uw reisdocumenten tonen de identiteit, nationaliteit en reisweg van u en uw dochter aan. Dit zijn telkens gegevens die hier momenteel niet ter discussie staan. Echter kan hieruit geenszins worden afgeleid welke mogelijke problemen jullie in Colombia gekend zouden hebben. De schoolinschrijving van uw dochter toont aan dat zij school loopt in België doch kan dit stuk de appreciatie van het CGVS betreffende uw vrees ten aanzien van Colombia niet ombuigen. Het werkdocument van uw broer W.(...) G.(...) wijst louter op zijn werkzaamheden als militair, niets meer en niets minder. Aan de dreigberichten gericht aan u en uw broer kan weinig bewijswaarde worden gehecht, gezien deze stukken makkelijk kunnen worden gemanipuleerd en worden opgesteld. Zij kunnen uw relaas slecht staven bij geloofwaardige verklaringen, wat geenszins is gebleken.

Wat betreft de documenten van en voor de verschillende overheidsinstanties (uw dossier bij Defensoria del Pueblo (2023), uw dossier bij Personaria (2023), brieven naar overheidsinstanties, een klacht bij Fiscalía, een doorverwijzingsformulier naar de Nationale Politie in verband met beschermings-maatregelen, een verzoek om een tuchtprocedure tegen de politie, een volmacht voor uw moeder) merkt het CGVS op dat deze stukken niet van die aard zijn dat ze de door u ingeroepen vervolgingsfeiten aannemelijk maken, daar eenieder eender welke verklaring kan afleggen. Om enige bewijskracht aan een document te ontfangen, dient het te worden ondersteund door geloofwaardige en plausibele verklaringen, hetgeen in casu niet het geval is. Daarnaast legt u foto's neer waarop uw woning te zien zou zijn. Deze foto's leveren echter geen enkel bewijs voor de locatie en de gebeurtenissen die aldaar zouden hebben plaatsgevonden. Foto's kunnen namelijk makkelijk worden gemanipuleerd en in scène worden gezet. Het is volstrekt onduidelijk in welke omstandigheden, waar en wanneer en met welke bedoeling de beelden werden gemaakt. Hierdoor hebben ze geen bewijswaarde.

Wat betreft de klacht tegen de politie (2019) en de 18 foto's omtrent het incident van 2019 wijst het CGVS naar voorgaande conclusie dat hieruit geen actuele vrees kan worden afgeleid. Er wordt niet betwist die u, met uw echtgenote, een dergelijke klacht zou hebben ingediend, doch heeft het vastgesteld dat u in dezer wel degelijk beroep kon doen op uw autoriteiten en uw vrees aldus als ongegrond kan worden beschouwd. Het uittreksel van uw strafregister vormt geen bewijs voor de problemen die u poogt aan te tonen. Tot slot beschrijven de nieuwsberichten een algemene tendens, maar vormen zij geen enkel begin van bewijs voor de persoonlijke problemen die u zou hebben ervaren in Colombia. De overlijdensakte van Ja.(...) werd reeds voorgaand besproken.”

Door in zijn verzoekschrift te benadrukken dat hij verschillende documenten heeft neergelegd met ondersteunende en gedetailleerde verklaringen en te hekelen dat de commissaris-generaal deze volledig naast zich heeft neergelegd, bekritiseert en spreekt verzoeker de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen tegen, wat echter geen dienstig verweer vormt en waarmee hij dan ook geen afbreuk doet aan de pertinente en voormelde vaststellingen.

In zoverre verzoeker voorts in voorliggend verzoekschrift betoogt dat de commissaris-generaal oppert dat hij zijn verklaringen voor zijn nationale instanties heeft afgelegd om schijnbaar bewijs te bekomen en hij opmerkt dat de commissaris-generaal hem in het omgekeerde geval net zou hebben verweten dat hij zich eerst had moeten richten tot de nationale overheid, benadrukt de Raad dat de door verzoeker voorgelegde documenten van en voor de verschillende overheidsinstanties uit 2023 geen gewag maken van enige onderzoeksdaden verricht door de autoriteiten die de problemen ook onafhankelijk zouden kunnen verifiëren. Bijgevolg dient te worden opgemerkt dat deze documenten dan ook niet meer omvatten dan de verklaringen van verzoeker zonder dat zij een uitspraak doen over de waarachtigheid van de daarin opgenomen verklaringen. Derhalve treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze overweegt dat de documenten van en voor de verschillende overheidsinstanties niet van die aard zijn dat ze de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden problemen kunnen aantonen.

3.3.5.7. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

3.3.5.8. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

3.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.3.6.1. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker, in tegenstelling tot hetgeen hij in het verzoekschrift betoogt, niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

3.3.6.2. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet de status van subsidiaire bescherming wordt toegekend aan een verzoeker, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Op basis van de meest recente landeninformatie, met name UNHCR *“International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia”* van augustus 2023, CEDOCA, *“COI Focus Colombia: veiligheidssituatie”* van 20 november 2023 en EUAA, *“Colombia Country Focus”* van december 2022 wordt in de bestreden beslissing het volgende uiteengezet over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de “UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia” van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Het is niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land maar concentreert zich op het platteland van een aantal geografische gebieden. Er moet dus een onderscheid worden gemaakt tussen het platteland en de grootsteden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus te worden gericht op de regio waar de verzoekers leven (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze personen in deze regio of op de route daarheen een risico lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op zijn verklaringen over zijn herkomst in Colombia (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 10; CGVS, p. 7-8) en de bovenstaande vaststellingen waaruit blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen in Colombia, moet de veiligheidssituatie in het departement Meta worden beoordeeld.

Het departement Meta blijkt volgens de beschikbare landeninformatie niet te behoren tot die geografische gebieden waar er sprake zou zijn van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt daar opnieuw grotendeels gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Verder zijn er in het departement doelgerichte aanvallen op ex-FARC-strijders, die resulteren in een hoog aantal moorden die op individuele basis worden gepleegd. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarop bovenstaande analyse is gestoeld niet langer actueel of correct zou zijn, dan wel dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De informatie waarnaar verzoeker verwijst, is immers dezelfde als deze waarop voormelde analyse is gestoeld.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Meta, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

3.3.6.3. Verzoeker toont gelet op het voorgaande niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.3.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie februari tweeduizend vijftieng door:

A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET

